

I indernes hellige by

Med toget til Ganges

Mon vi ikke alle sammen har prøvet at stå i en lufthavn eller på en banegård og så pludselig set en destination dukke op, der får pulsen til at ryge i vejret? Det gjorde jeg i hvert fald forleden, da jeg på jernbanestationen i Jaipur skulle finde en afgang til næste by - som jeg egentlig så småt havde planlagt skulle være Agra, byen med det berømte Taj Mahal gravmæle, som også ligger midt på strækningen tilbage til Delhi.

Medpassager på toget

Det jeg så var en direkte forbindelse til Varanasi, byen ved den hellige Ganges flod, hvor alle rettroende hinduer gerne vil bade og hvor de især gerne vil dø og efterfølgende brændes for at lade Ganges føre deres aske til de hellige sale. Det havde jeg slet ikke tænkt på hjemmefra, da beliggenheden er fjern fra min forventede rejserute, men nu hvor lejligheden var der, kunne jeg ikke modstå det.

Turen ville ganske vist tage 14 timer og toget var da også udsolgt, men billetsælgeren fik mig let overtalt til at købe en billet på venteliste til næste dag, i tiltro til at der nok ville blive en ledig plads. Det viste sig da også at holde stik, og jeg fik en sovebriks i en vogn, hvor der i stedet for kupeer var nogle forhæng mellem rummene. Toget havde mistænkeligt mange stop, og der var da også gået 27 timer - altså en forsinkelse på 13 timer - da vi endelig nåede frem til Varanasi.

Turen gik nu ellers meget godt, for jeg delte forhæng med et ældre australsk ægtepar, som gerne ville snakke, samt en flink englænder, Steve, der var blevet arbejdsløs og så havde taget sig 3 måneders ferie i Indien til at tænke lidt over tingene. Desuden gik der hver anden time en fyr rundt og spurgte om vi ville have te eller noget at spise, så han ved den næste station hurtigt var ude og finde noget mad - ikke den store kulinariske oplevelse, men noget ris, brød og forskelligt krydret dypelse.

Det er sådan her i Indien, at stort set ALLE har noget de vil sælge - og hvis de ikke

lige selv har noget, så har de altid en fætter eller onkel, som de kan vise dig hen til (og naturligvis får provision af et evt. salg).

Alt er billigt her, så det er ikke så meget pengene - men det er virkelig ikke retfærdigt, at en eller anden tilfældig fyr skal tjene mere på en ting, end den der egentlig giver dig noget for pengene.

De værste er absolut rickshaw chaufførerne, som får op til 70% af de hoteller, som de bringer gæster hen til. Deres "fætre" - altså provisionsagenterne - hopper allerede på toget inden det er stoppet og udser sig deres ofre, som de så fortæller en rørende historie til, at de er ansat ved jernbanen, turistkontoret eller noget andet uskyldigt, og de gerne vil beskytte dig mod at blive udnyttet af de grimme hotelagenter - hvilket nøjagtigt er hvad de ALTID selv er.

Det er meget besværligt at komme fri fra deres omklamring, så jeg har udviklet en anden metode, nemlig at udnytte deres ubestridte evner til at lade dem bane vej gennem mylderet, hurtigt finde en rickshaw til en gunstig pris - og derefter lade den køre mig til et lidt andet sted i nabolaget, end jeg egentlig skal.

Her i Varanasi var det endnu lettere, for jeg aftalte med Steve, at han skulle tage den emsige fyr med ind på nabohotellet, mens jeg gik ind på det sted, vi havde aftalt, og bestilte to værelser til en fast pris, inden fyren dukkede op og kunne kræve sin provision. Det lykkedes også fint, hotellet ligger lige ned til Ganges og værelserne med eget badeværelse og varmt vand koster kun ca. 35 kr. stykket.

Sejltur på Ganges

Her til morgen tog jeg en båd ud for at se solopgangen (som jeg også kan se fra mit værelse på hotellet), men det var naturligvis en meget speciel oplevelse fra vandsiden at kunne se den begyndende tilstrømning til de mange Ghats - det er betegnelsen for de lange trapper oppe fra nogle højtliggende gamle, overdådige bygninger ned til vandkanten.

Her om morgenen benyttes de dog især af vaskemændene, som står lidt ude i floden og der fra svinger tøjet ned mod trapperne eller andre sten for at banke det rent - med stønnende lyde som når en tennisspiller slår en kraftig forhånd.

Der er dog to ting, der gør, at rent bliver tøjet altså ikke, for dels er vandet møgbeskidt og dels bliver tøjet bagefter lagt til tørre på de støvede/beskidte trapper eller direkte på lerjorden. Jeg har hidtil haft de fleste af mine hoteller mistænkt for at bruge de samme lagner flere måneder uden at skifte dem, for sådan ser det som regel ud (jeg medbringer af samme årsag mit eget).

Det kan jeg dog se nu er en uberettiget anklage, for lagenerne har bare været vasket i den nærmeste flod - og har de evt. engang været hvide, så er de nu blevet grå.

Efter et par timers sejlads og morgenmad på hotellet, gik jeg en tur langs floden, hvor der nu var blevet endnu mere liv. Unge og gamle sæbede sig ind og kastede sig ud i vandet, nogle børstede tænder eller forurettede anden morgenhygiejne - og på de specielle pladser for buffalo'erne ind i mellem tog disse sig også en kølig dukkert.

Jeg nåede så hen til den store bålplads for ligbrænding, hvor der op ad dagen var en snes bål i gang. Det hele starter med, at familien i de bagvedliggende sidegader pranger sig til at købe noget træ, tykke grene eller flækkede stammer, som lægges op på en kæmpevægt.

Efter sigende skal der 400 kg til et godt bål, men der er tydeligvis forskellige kvaliteter. Desuden skal de så bruge 5 små stykker sandelwood samt en pose sandelwood savsmuld, til at give den rigtige duft (det er kun de meget rige, der kan tillade sig at blive brændt på et bål af rent sandelwood).

Røg fra ligbålene langs Ganges

Medens dette forberedes så bliver liget gjort klar et stykke oppe i byen: to tykke, grønne bambusstænger bindes sammen som en båre, liget indsvøbes i særdeles farverige gevandter og glimmer især i gyldne og røde farver, bliver lagt på "båren", og med taktråb og i halvløb båret på skuldrene gennem de snævre gyder ned til bålpladsen.

Her bliver træet så stablet op, medens ligets ansigt blottes og med store fagter overhældt med masser af helligt vand fra Ganges. Det placeres så på træstabelen, som nu er i godt en meters højde, hvorefter der lægges yderlige et par lag træ på. Med noget siv tændes bålet, og ceremonien med at drysse savsmuld og andre ting går i gang.

Det er på en gang et fascinerende, men også et temmelig makabert optrin. For "fyrbøderne" dog tydeligvis ren rutine, og gederne vader også rundt og æder de gule blomsterkranse, der har været viklet om liget og som til sidst falder ned på jorden.

Når et bål er udbrændt, slukkes det med et par spande vand, og småbørn løber nogle steder hurtigt rundt på bare fødder og samler de resterende gløder og trækul op, som måske kan give lidt ild til deres aftensmad.

Livet såvel som døden går sin naturlige gang...

I morgen tidlig skal jeg ud på en ny mindst 24 timers togrejse til Amritsar, idet jeg

grundet denne ekstra udflugt til Varanasi skal hurtigt tilbage mod Pakistan. Mit fly afgår fra Lahore på onsdag den 12., så selv med nogen forsinkelse skulle det kunne gå.

Jeg har desuden modtaget flere mails fra mine nye venner i Lahore, så jeg kan utvivlsomt imødesee endnu en runde af den helt overvældende pakistanske gæstfrihed.